

Μήγαρις
ἔχω ἄλλο
στό νοῦ μου
πάρεξ
ἐλευθερία
καὶ γλῶσσα;

Δ. Σολωμός

Ἡ Γλῶσσά μας... Ἡ Ἱστορία μας... Ὁ Πολιτισμός μας...

• **Ανυπολόγιστη ἡ Αξία
τῆς Πνευματικῆς μας Κληρονομιάς •**

■ **21η Φεβρουαρίου: «Παγκόσμια Ἡμέρα Μητρικῆς Γλῶσσας»**

Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα *

«Φωνήεντα δὲ ἔστι τῶν στοιχείων ἑπτὰ»

Διογένης Λαέρτιος

Ἡ γλῶσσα δὲν εἶναι οὔτε τὰ «δίψηφα γράμματα», οὔτε τὰ «ἀντώνυμα», τὰ «σύμπλοκα», τὰ «τριβόμενα σύμφωνα», οἱ «λεκτικὲς πράξεις», οἱ «κειμενικοὶ δείκτες» καὶ ἄλλα ἐξ Ἑσπερίας ἀδρανῆ ὑλικά, μεταφερθέντα ἀπὸ *μοντέρνους* ἐπιστήμονες γλωσσολόγους.

Δὲν εἶναι πολὺ περισσότερο τὰ πέντε φωνήεντα, μὲ λατινικοὺς μάλιστα χαρακτηῆρες. **Τ**ὸ g, d, b, τὰ κσ (ξ) καὶ τὰ πσ (ψ) ποὺ ἰσοπεδώνουν καὶ διχάζουν τὴν γλῶσσα ἐπιστημονικὰ καὶ βιολογικὰ.

Οὔτε κἂν τὸ ἄθροισμα τῶν χρησιμοποιουμένων λέξεων. **Δ**ὲν ὀριοθετεῖται ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀπὸ τὴ βούληση τῶν γλωσσολόγων κι ὅσων θέλουν νὰ αὐτοαποκαλοῦνται «προοδευτικοὶ δημοτικιστὲς» γλωσσολόγοι ἢ μή.

Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι τὸ εὖρος τῆς γῆς ὅπου μιλήθηκε καὶ μιλιέται παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἔχει *ἐπικηρυχθεῖ* ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία, συνεπικουρούντων δυστυχῶς στὴν *ἐπικήρυξη* τῆς τῶν γλωσσολόγων.

Οἱ γλωσσολόγοι δὲν ἀντιδροῦν, ὅπως ἔκαναν κατὰ τὸ παρελθὸν οἱ Κων. Τσάτσος, Κων. Τρυπάνης, Ἰω. Θεοδωρακόπουλος, Ὁδ. Ἐλύτης, Νικ. Βρεττάκος, Κορ. Καστοριάδης, Ἄντ. Κουνιάδης καὶ ἄλλοι, ἀποτελοῦντες παραδείγματα ἐξαίρετα καὶ φωτεινά, χάριν τῶν ὁποίων ἀπεφεύχθη ὁ γλωσσικὸς ἐκλατινισμὸς τουλάχιστον.

Αντιθέτως, οἱ γλωσσολόγοι συνεπικουροῦν στὴν *ἐπική-*

ρυξη αὐτῆ, καὶ νὰ ποὺ τῶρα ὁ κίνδυνος προβάλλει ἀπειλητικός, ἀφοῦ περάσαμε καὶ περνᾶμε ἤδη ἀπὸ γλωσσικὴν ἔρημον καὶ ἀμάθειαν στὴν ὁποία οἱ ἴδιοι μᾶς ὀδήγησαν.

Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲν εἶναι οἱ τομῆς σὲ ὀμηρικὴ, ἀρχαιο-ελληνικὴ, ἀλεξανδρινὴ κοινὴ, γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου, βυζαντινὴ, καθαρῆς, δημοτικὴ.

Κι ἂν δεχόμεστε τομῆς σὲ χρονικὰ ὄρια, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε βιολογικὲς τομῆς. **Ἐ**χει ὄντολογικὴ συνέχεια καὶ δὲν δικαιούται κανεὶς στ' ὄνομα τῆς δῆθεν ἐπιστήμης νὰ καταργῆ ἐν μιᾷ νυκτὶ τόνους καὶ πνεύματα αἰῶνων. **Ἡ** γράμματα ἢ διφθόγγους ἢ φθόγγους, εἰσάγοντας ξένους κατὰ τὴν ὄρεξη καὶ τὴν τρέλλα του.

Καὶ κανεὶς νὰ μὴν ἰσχυριστεῖ ὅτι ὁ *Ἥλιος*, ἢ *Ἑλλάδα*, ἢ *Ἑλένη*, ποὺ σεβάστηκαν καὶ τὰ κράτησαν οἱ ξένοι, ἐνῶ ἐμεῖς τὰ πετάξαμε, δίχως τὴ δασεῖα εἶναι τάχα νεώτερα. **Ἀ**κόμα καὶ τὸ *κῦμα* χωρὶς τὴν περισπωμένη του. **Ἄ**ν εἶναι νεώτερα. **Εἶ**ναι οἱ ἴδιες οἱ λέξεις ποὺ ἐπιβιώνουν αὐτούσιες «ὡς διανοητικὰ καὶ αἰσθητικὰ συμβάντα» ὅπως λέει ὁ Νίκος Ξυδάκης.

Καὶ ἐπιβιώνει τὸ *κῦμα* μὲ περισπωμένη ἐφ' ὅσον ἐπιβιώνουν οἱ ψαράδες, ὁ λαὸς τῶν νησιῶν καὶ τῶν παραλίων καὶ τῶν ποταμῶν, οἱ βάρκες καὶ ἡ θάλασσα. **Τὸ** *κῦμα* μὲ περισπωμένη εἶναι ὁ ἀφρὸς ποὺ στέφει τὸ ἴδιο, ὅταν ἡ ἀφρόεσσα θά-λασ-σα κυματίζει.

Καὶ ἐπίθετα μὲ τέτοιες καταλήξεις σημαίνουν πλησμονή, ἀφθονία ἐκείνου ποὺ δηλώνει ἡ ρίζα (αἱματόεις=πλήρης αἵματος, ἠχήεις=πλήρης ἤχων, ἰχθυόεις=γεμάτος ψάρια κ.ἄ.). **Καὶ** γίνεται καὶ μεταφέρεται ὡς διακριτικὸ σημάδι στὴ λέξη (αἰσθητικὸ συμβάν). **Κι** εἶναι θαῦμα ποὺ ἔφτασε ὡς ἐμᾶς ἡ περισπωμένη.

Αὐτὰ εἶναι διανοίας προϊόντα κι ἔχουν ζωὴ τουλάχιστον πέντε χιλιάδων ἐτῶν. **Κι** ἐμεῖς χρέος νὰ σεβαστοῦμε. **Π**ερισσότερο οἱ «εἰδικοί ἐπιστήμονες» γλωσσολόγοι. **Οὔ**τε αὐτοὶ τὰ βρῆκαν γιὰ νὰ τὰ κακοποιοῦν. **Καὶ** δὲν τοὺς ἀνήκουν. **Κι** ἐνῶ ἔχουν χρέος μόνον, νὰ τὰ σέβονται καὶ νὰ τὰ μελετοῦν, νὰ τὰ κατανοοῦν σωστά καὶ νὰ τὰ ἀναδεικνύουν αὐτούσια, αὐτοὶ τὰ παραποιοῦν, τὰ κακοποιοῦν, τὰ πετσο-

κόβουν. Ἀφαιροῦν καὶ πετοῦν καὶ ψάχνουν ὑποκατάστατα.

Καὶ ἐπιτέλους, τὴν στιγμή πού ἡ λέξη ἔχει σήμερα τὴν σημασία πού τῆς προσδιόρισε ὁ πατέρας τῆς ὁ ἑλληνικὸς λαός, πῶς ἔρχεσαι στ' ὄνομά του μάλιστα ἐσὺ ὁ γλωσσολόγος «εἰδικὸς ἐπιστήμονας» καὶ τὴν κολοβώνεις; **Τ**ῆς ἀφαιρεῖς τὰ στολίδια τῆς; **Τ**ὴν κάνεις ἀγνώριστη καὶ τὴν περνᾷς στὰ ἐπιστημονικὰ ἀζήτητα μὲ πρόσχημα ὅτι δὲν ἔχεις μαρτυρία πῶς προφέρεται, γιατί χάθηκε τάχα ἡ προσωδία ἢ στὴν ἀρχαιότητα τόνοι δὲν ὑπῆρχαν;

Ἄλλὰ πῶς νὰ ξέρεις; **Σ**κέφτηκες μήπως δὲν σὲ βοηθᾶνε οἱ αἰσθήσεις σου, γλωσσολόγε, νὰ πιάσεις τοὺς ἤχους τῆς φωνῆς πού πολλές φορές δὲν ἀκούγονται γιατί ὁ τόνος (χρόνος) συμπίπτει μὲ τὸν παρακείμενο φθόγγο πού ἐσὺ τὸν λὲς ψηφίο; **Κ**αὶ τοὺς συνεκφερομένους δύο φθόγγους τοὺς λὲς δίψηφα ἀντὶ διφθόγγους μετατρέποντας τὴ φυσικὴ τάξη, γιατί ἔτσι *σούδοξε*. «**Τ**ώρα γνωρίζεις ὅτι δὲ θὰ μπερδεύεσαι μὲ τὴ γλῶσσα τοῦ χωριοῦ σου», ἔγραφαν οἱ γλωσσολόγοι στὴ Γραμματικὴ τοῦ 1976. **Κ**αὶ θεωρῶ τοῦτο μαρτυρία τῶν σκοπῶν τους. **Ἦ**τοι τοῦ ἀφελληνισμοῦ τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς.

Ἀποκόπηκες ἀπὸ τὴν ἀκουστικὴ πραγματικότητα μέσα στὸ γραφεῖο σου καὶ κουβάλησες ἀπὸ κεῖ ἐδῶ ξερὰ πράγματα, τερατώδη κατασκευάσματα γλωσσικῶν σωλῆνων. **Ἀ**ρρωστημένα καὶ χτικιάρικα. **Ἐ**ξεκλώσεις καὶ παραμορφώσεις. **Ἀ**νεπεξέργαστα κι ἀδούλευτα πού δὲν κολλᾶνε πουθενὰ στὴ δική μας γλῶσσα:

- **Σ**ύμπλοκα, ἀντώνυμα, δίψηφα, τριβόμενα, γενόσημα, μετενέργειες, αὐτομόρφωση, ἐπιμήκυνση –χρέους ἢ δανείου– κούρεμα, μπαχαλοποίηση, βελτισποίηση –γιατί ὁ λόγιος δὲ λέει βελτίωση;–, ἑλληνοποιήσεις –ὄχι ἀνθρώπων ἀλλὰ ἀμνοεριφίων καὶ χοίρων– λεκτικὲς πράξεις, κειμενικοὶ δείκτες κι ἄλλα εὐρωπαϊκὰ γλωσσικὰ σεντεκλέρια).

Πῆγες ν' ἀκούσεις τὴν ἀκουστικὴ τῆς ὑπαίθρου, νὰ μελετήσεις ἐκείνη τῶν ἀρχαίων θεάτρων; **Ἀ**ναρωτήθηκες τί ἔγινε ἡ δοτικὴ ἠθική, στάθηκες ν' ἀκούσεις δημοτικὰ τραγούδια, μπῆκες σὲ βυζαντινοὺς ναοὺς ἱστορημένους εἰκόνες καὶ ὕμνους, εἶδες τὴν οὐσία πού μᾶς ἐνώνει μὲ τὸ χρόνο, μᾶς δένει μὲ τοὺς προγόνους μας, δίνει δύναμη καὶ γνώση, συμ-

φιλιώνει με τὸν ἑαυτὸ μας.

Ποῦ ἀποφαίνεσαι βαρυγδούπως καὶ ἐπιστημονικῶς «ἡ προσωδία καταργήθηκε τριακόσια χρόνια πρὶν τὸν ἔρχομὸ τοῦ Χριστοῦ» καὶ πετᾶς στὰ σκουπίδια ὅ,τι σύμβολα φτιάξανε οἱ πρόγονοί μας; **Κ**αὶ τὰ φωνήεντα πέντε, καὶ μὲ λατινοὺς χαρακτήρες. Καὶ g, d, b. **Υ**πάρχουν θησαυροὶ νὰ ἐκθέσεις καὶ μᾶς ταΐζεις κόκκαλα. **Γ**ιατὶ δὲν τὰ ἴμαθες καὶ δὲν τὰ ξέρεις.

Γλώσσα ἄφθαρτη ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς ὕλης, παρακαταθήκη αἰῶνων καταστρέφεται σήμερα ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς γλωσσολόγους. **Γ**λώσσα ποὺ μπόλιασε γῆ καὶ οὐρανό, τέχνες καὶ γένη ἀνθρώπων. **Π**οῦ ἀποταμίευσε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων τὸν λόγο τοῦ Σωκράτη, τοῦ Ἀριστοτέλη, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. **Τ**ὸν ἀλώβητον γιὰ 2.000 χρόνια ποὺ ἄδεται σ' ἐκκλησιᾶς καὶ μοναστήρια τῆς Ὁρθόδοξου ὑψηλίου χάριτι θεία, μὲ φωνητικὸ σύστημα ἀνεπανάληπτο, πολυτονικὴ γραφὴ κι ἀπεικόνισε μὲ ἰдеоγράμματα ἐπτὰ φωνήεντα τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐκλαψαν, γέλασαν καὶ πήρανε τὸ γέλιο καὶ τὸ κλάμα οἱ ἐπόμενες γενιές καὶ τό ἴφεραν ἐδῶ βῆμα-βῆμα.

(*) <http://www.spartorama.gr/articles/5351/>. Τοῦ Α. Στρίκου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.